

Z denníku služebníka strýce Sama.

Jeho zkušenosti, vlasti a strasti.

II.

"Když jsem ondy přijel k farmě Barabáše Scotta," pokračuje Frank Krupička ve svém deníku, "nalez jsem ho státi v myšlenkách u vrat jeho farmy a vypadal tak zbědovaně, že jsem se jej soustrastně zeptal, jestli snad někdo u jeho rodině nestěhuje."

"Je to něco horšího než to, Frank, něco mnohem horšího," odvětil s povzdechem a pak za chvíli doložil smutně: "Ty vši, Frank, je jsem před šestí měsíci proměnil svůj vedomek stav?"

"Šar, že to vim."

"Považ si, jaký jsem byl hlupák, já, šedesátiletý chlap, neměl jsem víc rozumu a vzal jsem si dvacetiletou holku! Lidé mi sice říkali tehdy, že jsem bláznivý, plesnivý dědek, ale jen za mými zády, poněvadž bych se byl s každým pral, kdyby mi to byl řekl do očí. Někteří moji sousedé poukazyvali na to, že moje vyvolená má jazyk jako meč, ale mně se líbila a tak jsem si myslel, že mě tím jazykem nepožeže a společně jsem se na to, rozhněvá-li se, že jí šlák vždy utiším, buď novým kloboukem, aneb novými šaty."

"Well, a co se vám vlastně stalo?" přerušil jsem proud jeho stížnosti, řícoucí se z jeho úst jako vodopád.

"Co? Povím ti to hned, Frank, a zároveň chci také, abys mi poradil, co mám dělat. Milý hochu, nevěděl jsem si ženu, ale drak. Zkusil jsem si v všechnu něžnost, zacházel jsem s ní jako s hrůlíčkou, ale všechno je marné. Vidíš, tu bouli na levé straně mé hlavy, tu mně udělala polínkem asi před hodinou. Bojím se už vkročit do sednice, abych jí nepopudil. Ó, jaký jsem byl osel, Frank!"

"O tom nepochybuj," řekl jsem suše. "Ale, jakou radu vlastně chcete ode mne?"

"Víš, Frank, doposud zacházel jsem s ní něžně, což abych to s ní zkusil po zlém. Slyšel jsem, že některé ženské chtějí být bossovány a pak je jsou mírné jako holubičky. Což abych spustil na ni zhurta a zavřel její hubu, když by to muselo být, pěstí? Co myslíš o tom, Frank?"

"Zkusit to můžete, strejče," řekl jsem, "a uvidíte, jak to dopadne."

"Chtěl jsem to už udělat dnes ráno, ale pak jsem si to rozmyslel a uvědomil jsem si, že budu čekat na tvou radu. Počkej dne chvíli, abys viděl, jak to dopadne."

"Nechal jsem dlouho. Strýc Scott byl tak asi pět minut v domě, když to zavazň odstup pronikavý výkřik a hned na to dvě se otevřely dokořán a strýc Scott velikými skoky pelášil ke stáji. Dělal vzor svému stáří skoky jako jezele, ale jeho mladá žena byla mu stále v patách, a máváje koštětem vysoko nad hlavou, sypala ránu za ranou na Scottovu hlavu. Strýc skočil do stáje a přirazil za sebou rychle dvě, než tomu jeho žena mohla zabránit a ta pak vztekle bušila koštětem na něj; já však již nečekal, jak to ještě dopadne a ujdě jsem dále."

"Asi dvě míle od Scottovy farmy, na ostrém rázku, nalez jsem Kašpara Procházkou, dělníka pracujícího na Švertskově farmě a starého Trusa v živé hádce. Jakmile jsem se k nim přiblížil, tu jeden i druhý chtěl mi rychle vypravovat, co ho bolí."

"Vzájemná žárliвість byla původem jejich sporu. Ona se zamítovala do vdovy Linhartové a jeden druhého proto nenáviděl, domnívaje se, že ho připravilo její lásku."

"Jen si pomysli, Frank," křičel Kašpar, "tuhle Trusa, který už pochoval tři ženy a stojí jedynou nohou v hrobě, chce se znovu ženiti. Není to starý blázen?"

"Koukn se jen na drzost toho chlapa," hulákal Trusa, "on pošlíchává po vdově Linhartové a je chudý jako kostelní myš. Vždyť by ho ona musela žít!"

"On má už jedenáct dětí, ten staroch a ještě si dělá pokoj," stíral Kašpar v odpověď Trusovi.

"Vždyť by nemohl své ženě koupit ani stěvece a musela by chodit jako Eva, kdyby se měla na něj spolehnout!"

"Dědečku, jděte domů a nechte si prohlédnout omez od doktora."

"Ty ani nemáš žádný mozek, ty tam máš jen otruby, proto jsi to ještě tak dál nedělal, nežli na dělníka na farmě."

"Tak to šlo ještě chvíli, když já, maje té hádky dost, řekl jsem k oběma: Poslouchejte, nebylo by lepší, abyste té hádky nechali a dali to rozhodnout Linhartové, který z vás se jí bude libit? Jděte tam oba dva a uvidíte hned, jak to dopadne a bude pak po hádce."

"Frank, ty's pravý Salamoun," řekl ke mně Trusa, tiskníc mi ruku.

"To je moudrý nápad," liboval si Kašpar a dodal: "Já tam pojedu hned. Já vim, že si nevezme také svého hastrouše, jako je Trusa!"

"Ona na tebe počte psy, až jí lekne, proč jsi tam přišel," dorážel na Kašpara Trusa a svíráje

již asi po dvacáté kabát, doložil: "Já ti ukážu, kdo je hastrouš, ty zbrádku!"

"Upokojil jsem je a co s nimi ještě mluvím, tu náhoda přivedla nám vdovu Linhartovu v ústřety. Jela na buggy a sotva jí oba žárličky zahlédli, tu mě požádali, abych jí přinesl, jakou revoluci způsobila v jejich srdcích."

"Svolil jsem a vyjel jsem jí na proti."

"Pani Linhartová," řekl jsem k ní, "támhle ti dva mužští jsou hotoví obětovati pro vaši lásku své životy."

"Opravdu?" smála se vdova vesele.

"Každý z nich má vás k smrti rádo a dále-li přednost jednomu, budete mít smrt druhého na svědomí."

"Tomu ani nemohu věřit, že by byli takoví blázni," zvolala vdova rozmarně.

"Už je to takové," řekl jsem.

"Bylo by nejlépe, abyste to nějak ukončila, jinak to skončí smutně."

"Takže že to ukončím," pravila Linhartová resolutně a sesedavši z buggy, pravila ke mně: "Pojďte, Frank, se mnou, abyste slyšel, co jim tekou."

"Když se k nim přiblížila, tu pravila jim s usměvem: "Frank mi povídal, že jste se k vůli mně hádali. Je mi líto, že jste zbytečně mřhali časem. Zrovna v neděli jsem dala slovo mladému Lebrůvkovi a za čtyři neděle bude svatba. Chcete-li, můžete také přijít."

"S tím slovy se smíchem zase odesla. Starý Trusa za ní hleděl s otevřenou hubou, pak zvolal: "no, tak teď jsem oba v kaši."

"Na to Kašpar, vzpomatoval se, zašpál: "Kdo by si to byl pomyslíl!"

"Zanechal jsem je v jich myšlenkách a pobídnou svou kobyli, ujdě jsem k dalšímu cíli své obživky. Seděl jsem klidně, přemýšleje o tom, jak mnoho hlupáků zdobí tento svět, když dohlonil jsem starou Fosterovou na cestě a nabídl jí místo vedle sebe na kozičku. Viděl jsem na její tváři, že plakala, ale nechťel jsem se jí ptáti proč, leč ona začala se zpovídat sama."

"Frank, já jsem odesla dnes od starého."

"Skutečně?" pravím já.

"Šar, dnes jsem se k tomu rozhodla a víc se k němu nevrátím. Prozatím zůstanu u své sestry a tak ještě nevím, co budu dělat."

"Co pak se vlastně stalo?"

"To je stará historie, Frank, která se více už dvacet roků, ale teď toho mám už zrovna dost. Má trpělivost jest u konce. Myslel jsem, že žádná druhá žena to nevydrží tak dlouho jako já."

"Frank, já jsem odesla dnes od starého."

"Skutečně?" pravím já.

"Šar, dnes jsem se k tomu rozhodla a víc se k němu nevrátím. Prozatím zůstanu u své sestry a tak ještě nevím, co budu dělat."

"Co pak se vlastně stalo?"

"To je stará historie, Frank, která se více už dvacet roků, ale teď toho mám už zrovna dost. Má trpělivost jest u konce. Myslel jsem, že žádná druhá žena to nevydrží tak dlouho jako já."

"Co jsem musela vydržet? Jonáše s velrybou, Frank, yes, Jonáše s velrybou," opakovala ona s důrazem a pak doložila: "Ty vši, že můj strýc by ležel v bibli celý den a některé věci, které mu utkvěly z ní v mozku, pořád mu tak straší. Hned jak jsem se vzala, tu se mne ptal ten večer po svatbě, věřím-li, že velryba spolka Jonáše. Řekla jsem mu, že tomu nevěřím a on mi na to odvětil, že on tomu věří a jsem-li jeho oddanou ženou, že musím věřit, co on věří. Od té doby mě s tím Jonášem a s tou velrybou trápil neustále. Když vstával s postele, tu jsem mne ptal, věřím-li, že velryba spolka Jonáše. Když přišel v poljedle k obědu, ptal se mne znovu a večer nežli usnul, slyšela jsem to zas. Já jsem tvrdohlavá ženská, Frank, a za žádnou cenu jsem tomu nechťela připustit, že velryba spolka Jonáše. Někdy za mne proto nemluvil třeba celý týden, ale já nepovolila."

"Ale, proč ne?"

"Já nevím, ale je to už v mé povaze. A ty věříš, Frank, že velryba spolka Jonáše!" obrátila se na mne.

"To zrovna ne, ale já bych se proto nehádal a nenilil bych svou spokojenost a svou domácnost," odvětil jsem Fosterové a doložil jsem: "Bylo by lepší, kdybyste se vrátila a povolila mu. Kdybyste jen udála, tu měla byste pokoj."

"Právě naopak, Frank, kdybyste povolila, tu by mi starý počal vykládat o své moudrosti a pak by začal se židy, kterak pře křesťáci suchou nohou Rudé moře a s mládenci, již zřpivali v poci ohně a já bych neměla pokoje ani minuty. Raději at to skončí s tím Jonášem, nežli aby to mělo skončit s těmi mládenci. Zde je farma mé sestry" doložila pak a slezla z buggy.

"Mám vyříditi něco Fosterovi, až ho uvidím?" otázal jsem se jí.

"Well, ne, anebo jo, teku mi, Frank, je-li mu velryba s Jonášem milejší nežli žena, at mi nechodí na oči."

Zachvaty trvale vyřídily. Zachvaty a nervozita zmizely po jednom odpočinku. Dr. Elna's Great Nerve Restorer. Zalesní at pro \$2.00 lahvi se svou špi. Obdržeti ji zdarma. Dr. E. Kline, Ltd., 241 Ave. St., Philadelphia, Pa.

Předplatíte se na "Pokrok Západu", pouze \$1.00 ročně.

Praktické provádění kooperace v Trentonu, Mo.

Prohlášení učennika Ruskinova, W. Vroomana.

Jeho plány pro budoucnost.

Obchodní systém budoucnosti, kooperace, se v Trentonu, Mo., znamenitě osvědčuje.

Obyvatelstvo tohoto města, čítajícího 6000 obyvatel, se z počátku smálo této myšlence, kterou tam počal prováděti Walter Vrooman, horlivý následovník Ruskinov, ale dnes se diví, jaké obrovské pokroky tuto myšlénka učinila a o její úspěchu se pojednává v celé Americe.

Západní kooperativní společnost, jejíž zakladatelem jest Vrooman, z malých počátků vyvinula se k velkým rozvoji a osvědčila se i na dále, jak osvědčuje nyní, tu záhy užití, že podobné společnosti zakládány budou i v jiných městech.

V Trentonu jest umístěna Ruskinova kolej, která se až do nedávna brala svou tichou vychovatelskou cestou, ale nyní se věci změnilly. Walter Vrooman a jeho společnosti nedávno se usnesli na tom, že převezmou obchod celého města do svých rukou a toto prohlášení z počátku setkalo se jen s výsměchem, aneb s útrpným pohrdáním, "že jsou to blázni."

Avšak vyznávatelé kooperatismu pustili se do práce a dnes vlastní již tři grocerní obchody, jeden obchod železným zbožím, jeden lékárnou a nyní právě pronajali veliký dům pro departmentální obchod, který chtějí co nejdříve otevřítí.

Kooperativní tato společnost všecken ten majetek zaplatila hotově a má nyní na bankách uloženě \$300,000 kapitálu a Vrooman tvrdí, že tento kapitál bude rozmozen, ukáže-li se toho potřeba, na jeden milion dollarů.

Nyní obyvatelstvo Trentonu se nesměje a vážně se kloní k náhledu, že celé město bude záhy na kooperativnímu systému. Vrooman pracuje k tomu úsilovně a v Trentonu děláte pořádky jsou přednášky spojeny se zábavními čteny, v nichž se líčí praktičnost kooperativního systému.

Walter Vrooman, který myšlénku kooperace uvedl v praktický život se značným úspěchem, praví o svých plánech takto:

My započali jsme zde s hnutím, které se rozšířilo po celých Spojených Státech v několika letech. My ukládáme myšlénku lidskosti do obchodu, dáváme užitek těm, kteří ho zasluhují a sice kupujícím. Manageryové a zaměstnanci mají pouze službu mzdy za svou práci, ostatní užitek spadá do kapes kupujících. My chceme v Trentonu vykoupiťi veškeré obchody, abychom v nich mohli zavésti kooperativní systém a zaplatíme každému za jeho sklad zboží mnohími cenami, ale nezaplatíme ani jediný cent za odstoupení obchodu, neboť cent obchodu nedělá jeho majet. Ale jeho odkupíme.

Zároven s praktickým prováděním kooperace vřháme se též na politické pole a ve dvou letech doufáme, že přinutíme každého kongresníka a každého členu legislativy, že se budou muset zavazati, že každá předloha, o níž se bude hlasovati v zákonodárných tělesech, bude muset být předložena před lid k odhlasování, budou-li o to žádati 3 procenta voličů. Iniciativa a referendum odstraní úplně nýnější korupci zákonodárných těles.

My nechceme zničití staré obchodníky v našem městě," pokračuje Vrooman dále, "ale chceme jim dáti příležitost, aby prodali své zboží, které mají na skladě, za skutečnou jeho cenu a pak hodláme je učiniti managery těchto obchodů. Nebudou-li chtít obchody své nám přepustit, tu nejame vedle nich místnost, koupíme do ní zboží a počneme tam provozovati obchod a pak byde to jejich vlastní, vina budou-li přivedeni k úpadku."

Každý může se státi akcionářem v této kooperativní společnosti, když zaplatí \$10 a tímto vkladem jest oprávněn k užítí, který vyžadá obchod provozovaný v kooperativních závodch. V tom spočívá úspěch tohoto systému.

Kooperativní systém jest systémem budoucnosti a zavedením jeho přestane mít milionáře a zbrácky. Dosavadní kolonie založený na tomto systému se neseťaly ze zdarem proto, že zakládány byly v pustinách. Ale my chceme lidem ukázati praktičnost tohoto systému a přesvědčiti je o tom, že jest to v jejich prospěchu, systém tento podporovati.

Naše obchody, rozumí se samo sebou, otevřeny jsou pro každého; ale jedině členové Západní kooperativní společnosti dostávají užitek z těchto obchodů. Členství stojí \$10. Když člen této kooperace na př. koupí za \$300 zboží za rok a společnost vyzískala 5 procent užítí z celého obchodu nad své vydání, tu dotyčný člen má 5 procent dividendy na onom obnosu za kte

řý zboží koupil, což činí na \$300—\$15.00. Vedle toho má každý každý člen, jeho manželka i členové jeho rodiny pod státi 21 roků, právo na volný vstup ke všem koncertům, divadlům a zábavám, které společnost v roce pořáá. Nyní máme zde divadelní společnost, která hraje novou hru každý týden, aneb každých 14 dní. V letě budeme mít pikniky, výlety a zábavy ve volné přírodě. My chceme, aby lidé byli šťastni a spokojeni, aby proniknutí byli upřímnou křesťanskou láskou a odložili sobectví, které dnes celou společnost lidskou rozrušuje a otravuje. Začal jsem toto hnutí v Trentonu, poněvadž se nalézá blízko středu Spojených Států a poněvadž jest to na venkově, kde lidé může pochopiti myšlénku kooperace.

Otdud, doufám, že se hnutí bude šířiti po celé zemi."

Zakladatel tohoto kooperativního systému praví, že jest mu slibena peněžítá pomoc od mnoha bohatých lidí, jimž se jedná o povznášení lidstva. Cena kooperativních závodů, získaných v Trentonu Vroomanem, obnáší \$135,000 a nyní přikoupil ještě jednu farmu, mající 2000 akrů, která nalézá se poblíž města. Na této farmě chce pěstovati ovoce a luštěniny, které budou nakládány v továrně vlastněné společností.

Dále má tato společnost továrnu na topárka k sekerám, jejíž zařízení stálo \$17,000, z nichž \$15,000 složili sami trentonští občané.

Někteří lidé kládou Vroomanovi plánům všechny možné překážky v cestu a tvrdí, že vše skončí bankrotem. Leč Vrooman si toho neváží a klidně pokračuje dále a zároveň sesiluje základy svého plánu, jehož konečný úspěch může skutečně přivoditi veliký obrat v naší zemi.

Záhady únos dítěte. — Na jaře roku 1900 jela z Bilska do Vídně manželka továrního mistra v Bilsku, Marie Loeffelmannová, se svým 2 a půl rokem starým hochem. Z Vídně chtěla se odebrati na návštěvu ke svým příbuzným do jižních Čech. Hned v Bohumíně přidrůžila se k Loeffelmannové jakás žena, která dala se s ní do řeči a jela s ní až do Vídně. Cestou Loeffelmannová se jí svěčila, kam jede, a pod. Ve Vídně jela neznámá žena s Loeffelmannovou i tramway, chovala jejího hochu, když ten nesla zavazadla. Na jedné přestupní stanici Loeffelmannová se opozdila a neznámá žena s dítětem odjela. L. doufala, že se s ní setká na nádraží Františka Josefa, avšak marně. Od té chvíle neznámá žena úplně zmizela. Policie vídeňská zahájila úsilovně pátrání, ale bez výsledku. Otec dítěte vypsal odměnu 200 k., leč i to bylo marné. Nešťastnou matku tehdy vyhnal muž z domu, aby šla do osady k osadě a hledala ztracené dítě. Poslechla, šla a hledala: v Bohumíně, Ostravě, ve Vídně a na jiných různých místech. Z těchto útrap p. L. nebezpečně onemocněla. Dne 6. března m. r. pojednou nalezeno bylo její dítě v Moravské Ostravě. Tehož dne dostavila se na městský úřad moravsko-ostravský obchodnice Brandšiberová ze Stodolní ulice, přinesla dítě a žádala, aby je obec do opatrování převzala. Uda-la, že v roce 1900, v květnu přijela k ní cizí žena, svěčila přý jí na vychování tohoto hochu a slibila jí měsíční odměnu 7 zl. Nedala jí však nicpělo. Na obecním úřadě zjistili, že jest to hoch manžel Loeffelmannových. Otec, který byl do Ostravy telegraficky povolán, dítě ihned poznal. Počátkem prosince minulého roku byla policie v Mor. Ostravě zatčena dávno hledaná podvodnice Aloisie Marková, na níž průběhem jedné noci o jejích jiných hříších padlo podezření, že ona to jest, která unesla hochu Loeffelmannově. Marková nalezla se od prosince minulého roku ve vyšetřovací vazbě. Vzhledem na tiskový zážeh nešlo o průběhu vyšetřování nicpělo uveřejňovati. Vyšetřující soudce krajského soudu v Novém Jičíně vydal tyto dva vyhlášký, kterou vydal se každý, aby oznámil bydlícího jistého Pinkusa Muellera, 23letého obchodníka se soukenými zbytky, rodem v Podčerzowu v Haliči. Tento Pinkus Mueller má býti ve přítinně únosu dítěta manžel Loeffelmannových vyhlášký.

Holki usmrcen na úskokolejně dráze. — Z Hluboc předešla; Politovňanská přehoda stala se ve čtvrtek 20. m. m. ve schwarzenberských vápencových lozch u jinovic. Sedmiletý synek lamáče Jaroslav Jaroušek nesl v polede z Hluboc otci svému do lomů oběd. Místo po silnici ubíral se hošík po trati úskokolejné dráhy, vedoucí z lomů k nádraží. Cesta tato jest pro obecenský závoze zena, poněvadž lastými projížďka mi nákladních vozů byli by chodci velice ohroženi. Truchlivá událost ukázala, že zákaz chůze podél trati byl důvodně vydán. Když se hošík octl uprostřed trati, přijížděla proti němu řada vozů. Na předním voze stál otec hošíka, lamáč Antonín Jaroušek, v další řadě stál bratř Jar. Fišer. Oba dělníci sice snažili se rychlost rozjetých vozů zmírniti, ale na darmo. Vozík, na něm stál Jaroušek, nešťastného hošíka povra-lí a obě kola přejela mu přes prsa, takže okamžitě byl usmrcen. Potom teprve vozky byly zastaveny. Na místo povolán byl lékař a smí-

senstva, k němuž zavdal podnět sebevražedný pokus starší ženy. Františka Bezdovová, 40letá ošavětovatelka nemocných v ústavě klášterních sester v Karlově tř. na Smíchově, stížena byla utkvělou představou, že se usiluje o její život. Tato představa pudila jí ve svrchu zmíněný den do Prahy. Odebrala se na schůdky, vedoucí z Tylova náměstí k Vitavě naproti Žofinu a tam v sebevražedném úmyslu skočila do Vitavy. Zápas se vinami na život a za smrt s nábrželi sledoval množství obecensva. Pojednou odhodlal se truhlářský pomocník Frank Piller k zachráněni tonoucí. Vskočil do ložky a vesloval k místu, kde ošavětovatelka pod hladinou zmizela a k hlubokému uspokojení všech davců podařilo se mu zoufalou ženou zachrániti. V letech skrz na skrz promočených byla Bezdovová odnesena do protějšího domu, kde jí z útlouci propůjčili jiné šaty. Na to zachráněnou obhlédal policejní lékař p. dr. Kvasnička a sledav, že stav její jest tak vážný, že vyžaduje lékařského ošetřování, dal Bezdovovou odvézti do všeobecné nemocnice. Ve svém oznámení napsal lékař dr. Kvasnička: "Lidumil lékař dr. Lilienfeld jí celou promrzlou z c. k. všeobecné nemocnice od mlí, protože v listině bylo poznamenáno, že trpí stížením. Proto jsem dal ženou dopravití povozem domů."

ČESKÝCH VLASTÍ.

Ztracená bratř barona. — Z Dolních Počernic se sděluje: Baron Derzeny jel v pondělí dne 21. m. m. odpoledne kočurem do Prahy a na kozičku ke kočmu postavil objemnou brašnu, v níž měl na hotovosti asi 2000 korun, dále větší množství šperků a sice brilantové náušnice, zlaté prsteny, brože, stříbrné stolní náčiní a podobně. Na jedné přestupní stanici Loeffelmannová se opozdila a neznámá žena s dítětem odjela. L. doufala, že se s ní setká na nádraží Františka Josefa, avšak marně. Od té chvíle neznámá žena úplně zmizela. Policie vídeňská zahájila úsilovně pátrání, ale bez výsledku. Otec dítěte vypsal odměnu 200 k., leč i to bylo marné. Nešťastnou matku tehdy vyhnal muž z domu, aby šla do osady k osadě a hledala ztracené dítě. Poslechla, šla a hledala: v Bohumíně, Ostravě, ve Vídně a na jiných různých místech. Z těchto útrap p. L. nebezpečně onemocněla. Dne 6. března m. r. pojednou nalezeno bylo její dítě v Moravské Ostravě. Tehož dne dostavila se na městský úřad moravsko-ostravský obchodnice Brandšiberová ze Stodolní ulice, přinesla dítě a žádala, aby je obec do opatrování převzala. Uda-la, že v roce 1900, v květnu přijela k ní cizí žena, svěčila přý jí na vychování tohoto hochu a slibila jí měsíční odměnu 7 zl. Nedala jí však nicpělo. Na obecním úřadě zjistili, že jest to hoch manžel Loeffelmannových. Otec, který byl do Ostravy telegraficky povolán, dítě ihned poznal. Počátkem prosince minulého roku byla policie v Mor. Ostravě zatčena dávno hledaná podvodnice Aloisie Marková, na níž průběhem jedné noci o jejích jiných hříších padlo podezření, že ona to jest, která unesla hochu Loeffelmannově. Marková nalezla se od prosince minulého roku ve vyšetřovací vazbě. Vzhledem na tiskový zážeh nešlo o průběhu vyšetřování nicpělo uveřejňovati. Vyšetřující soudce krajského soudu v Novém Jičíně vydal tyto dva vyhlášký, kterou vydal se každý, aby oznámil bydlícího jistého Pinkusa Muellera, 23letého obchodníka se soukenými zbytky, rodem v Podčerzowu v Haliči. Tento Pinkus Mueller má býti ve přítinně únosu dítěta manžel Loeffelmannových vyhlášký.

Sebevražedný pokus gletě školačky. Zvláštní tento případ dětské zervanosti stal se ve středu 23. m. m. odpoledne. Devítiletá dcera továrního dělníka Barbara Adlerova, žákyně třetí třídy obecné školy 17-běnské, ztratila 56 h., které dostala na koupi potřeb pro oběd. Ze strachu před potrestáním devítáctko nevrátilo se domů a po 2. hod. odpolední připadlo na podivnou myšlénku, aby se vyplnění uchránilo. Mladistvá školačka odebrala se na rampu libešské přístavny, s níž skočila do vody. Hladina zavřela se nad devítáctkem, které v hlubině mohlo nalézt bezpečnou smrt. / Náhodou zpozoroval toto přihodou 23letý dělník Edv. Bšif ze Staré Libě, který odhodlaně skočil do vody a po nemalém namáhání devítáctko, již v bezvědomí se nalezající, vytáhl na břeh. Po lékařském pispění zachráněná školačka se vzpomatovala a byla pak dopravena do příbytku svých rodičů.

Sebevražda. — Píše se z Pardubic: Dne 25. m. m. krátce před polednem přišel do jednoho zdejšího hotzlu, muž vysokého vzrůstu, jenž zapsal se do knihy cizinců jménem Tomáš Filip, řidič učitel ze Žďánice, katolík. Objednav si pokoj, jal se psáti nějaká psaní, při čemž jej zastihla pojojská, která na jeho pňán v pokojí, mu zastopila. Nedlouho po 12. hodině rozlehla se hotelem stelná rána. Pispěchavší domácí lidé nalezli pokoj uzavřený, klíč trčel v zámku. Nahlédnuvše se zdvořa se zbrčkou do pokoje, shledali, že pasážer spocívá bezvládně na pohybe. Povolán na rychlo lékař a policejní revisor. Po vyšetření dvou zeti sezeberaha se dědicu na pohybe s hlavou mírně na levou stranu skloněnou a pravou rukou podepřenou. Levá ruka spocívala na srdci, na ráně. Kol rozloženo se tratolité krve. Za soumraku bylo tělo nešťastníka navynčeno do umrlíč kaple na hřbitovu. Před svou smrtí napsal se bevrh tři psaní: hotelierovi, své manželce a redakci místního časopisu.

Oběťvražedka nemocných v nebrněl utonul. — Na novém kameném mostě na straně staroměstské a na Tylově nábrželi povstalo ve středu 23. m. m. po 5. hodině odpolední velké shromáždění obe-

senstva, k němuž zavdal podnět sebevražedný pokus starší ženy. Františka Bezdovová, 40letá ošavětovatelka nemocných v ústavě klášterních sester v Karlově tř. na Smíchově, stížena byla utkvělou představou, že se usiluje o její život. Tato představa pudila jí ve svrchu zmíněný den do Prahy. Odebrala se na schůdky, vedoucí z Tylova náměstí k Vitavě naproti Žofinu a tam v sebevražedném úmyslu skočila do Vitavy. Zápas se vinami na život a za smrt s nábrželi sledoval množství obecensva. Pojednou odhodlal se truhlářský pomocník Frank Piller k zachráněni tonoucí. Vskočil do ložky a vesloval k místu, kde ošavětovatelka pod hladinou zmizela a k hlubokému uspokojení všech davců podařilo se mu zoufalou ženou zachrániti. V letech skrz na skrz promočených byla Bezdovová odnesena do protějšího domu, kde jí z útlouci propůjčili jiné šaty. Na to zachráněnou obhlédal policejní lékař p. dr. Kvasnička a sledav, že stav její jest tak vážný, že vyžaduje lékařského ošetřování, dal Bezdovovou odvézti do všeobecné nemocnice. Ve svém oznámení napsal lékař dr. Kvasnička: "Lidumil lékař dr. Lilienfeld jí celou promrzlou z c. k. všeobecné nemocnice od mlí, protože v listině bylo poznamenáno, že trpí stížením. Proto jsem dal ženou dopravití povozem domů."

Záhady únos dítěte. — Na jaře roku 1900 jela z Bilska do Vídně manželka továrního mistra v Bilsku, Marie Loeffelmannová, se svým 2 a půl rokem starým hochem. Z Vídně chtěla se odebrati na návštěvu ke svým příbuzným do jižních Čech. Hned v Bohumíně přidrůžila se k Loeffelmannové jakás žena, která dala se s ní do řeči a jela s ní až do Vídně. Cestou Loeffelmannová se jí svěčila, kam jede, a pod. Ve Vídně jela neznámá žena s Loeffelmannovou i tramway, chovala jejího hochu, když ten nesla zavazadla. Na jedné přestupní stanici Loeffelmannová se opozdila a neznámá žena s dítětem odjela. L. doufala, že se s ní setká na nádraží Františka Josefa, avšak marně. Od té chvíle neznámá žena úplně zmizela. Policie vídeňská zahájila úsilovně pátrání, ale bez výsledku. Otec dítěte vypsal odměnu 200 k., leč i to bylo marné. Nešťastnou matku tehdy vyhnal muž z domu, aby šla do osady k osadě a hledala ztracené dítě. Poslechla, šla a hledala: v Bohumíně, Ostravě, ve Vídně a na jiných různých místech. Z těchto útrap p. L. nebezpečně onemocněla. Dne 6. března m. r. pojednou nalezeno bylo její dítě v Moravské Ostravě. Tehož dne dostavila se na městský úřad moravsko-ostravský obchodnice Brandšiberová ze Stodolní ulice, přinesla dítě a žádala, aby je obec do opatrování převzala. Uda-la, že v roce 1900, v květnu přijela k ní cizí žena, svěčila přý jí na vychování tohoto hochu a slibila jí měsíční odměnu 7 zl. Nedala jí však nicpělo. Na obecním úřadě zjistili, že jest to hoch manžel Loeffelmannových. Otec, který byl do Ostravy telegraficky povolán, dítě ihned poznal. Počátkem prosince minulého roku byla policie v Mor. Ostravě zatčena dávno hledaná podvodnice Aloisie Marková, na níž průběhem jedné noci o jejích jiných hříších padlo podezření, že ona to jest, která unesla hochu Loeffelmannově. Marková nalezla se od prosince minulého roku ve vyšetřovací vazbě. Vzhledem na tiskový zážeh nešlo o průběhu vyšetřování nicpělo uveřejňovati. Vyšetřující soudce krajského soudu v Novém Jičíně vydal tyto dva vyhlášký, kterou vydal se každý, aby oznámil bydlícího jistého Pinkusa Muellera, 23letého obchodníka se soukenými zbytky, rodem v Podčerzowu v Haliči. Tento Pinkus Mueller má býti ve přítinně únosu dítěta manžel Loeffelmannových vyhlášký.

Holki usmrcen na úskokolejně dráze. — Z Hluboc předešla; Politovňanská přehoda stala se ve čtvrtek 20. m. m. ve schwarzenberských vápencových lozch u jinovic. Sedmiletý synek lamáče Jaroslav Jaroušek nesl v polede z Hluboc otci svému do lomů oběd. Místo po silnici ubíral se hošík po trati úskokolejné dráhy, vedoucí z lomů k nádraží. Cesta tato jest pro obecenský závoze zena, poněvadž lastými projížďka mi nákladních vozů byli by chodci velice ohroženi. Truchlivá událost ukázala, že zákaz chůze podél trati byl důvodně vydán. Když se hošík octl uprostřed trati, přijížděla proti němu řada vozů. Na předním voze stál otec hošíka, lamáč Antonín Jaroušek, v další řadě stál bratř Jar. Fišer. Oba dělníci sice snažili se rychlost rozjetých vozů zmírniti, ale na darmo. Vozík, na něm stál Jaroušek, nešťastného hošíka povra-lí a obě kola přejela mu přes prsa, takže okamžitě byl usmrcen. Potom teprve vozky byly zastaveny. Na místo povolán byl lékař a smí-

senstva, k němuž zavdal podnět sebevražedný pokus starší ženy. Františka Bezdovová, 40letá ošavětovatelka nemocných v ústavě klášterních sester v Karlově tř. na Smíchově, stížena byla utkvělou představou, že se usiluje o její život. Tato představa pudila jí ve svrchu zmíněný den do Prahy. Odebrala se na schůdky, vedoucí z Tylova náměstí k Vitavě naproti Žofinu a tam v sebevražedném úmyslu skočila do Vitavy. Zápas se vinami na život a za smrt s nábrželi sledoval množství obecensva. Pojednou odhodlal se truhlářský pomocník Frank Piller k zachráněni tonoucí. Vskočil do ložky a vesloval k místu, kde ošavětovatelka pod hladinou zmizela a k hlubokému uspokojení všech davců podařilo se mu zoufalou ženou zachrániti. V letech skrz na skrz promočených byla Bezdovová odnesena do protějšího domu, kde jí z útlouci propůjčili jiné šaty. Na to zachráněnou obhlédal policejní lékař p. dr. Kvasnička a sledav, že stav její jest tak vážný, že vyžaduje lékařského ošetřování, dal Bezdovovou odvézti do všeobecné nemocnice. Ve svém oznámen